

1

De wind was gedraaid. Er hing verandering in de lucht. Ze kon het letterlijk ruiken. Ogenschijnlijk kalm werkte Lily zich door de bestellingen heen. Maar vanbinnen kookte ze van woede. Waar bleef de beloofde hulp, waar was die extra vrije dag?

‘Uw broodje is zo klaar,’ stelde ze een ongeduldige Duitse vakantieganger gerust. Bij Sam’s Seafood Fisheries was het de gebruikelijke lunchtijddrukke. Arbeiders uit de haven, toeristen die hun tijd in de haven van St. Peter Port op het eiland Guernsey doorbrachten tot de volgende veerboot vertrok en werknemers van de rederijen die wachtten op hun fish-and-chips of clubsandwiches.

Lily keek boos naar de kantoordeur waarachter haar baas zich verschanste, terwijl hij zakelijke documenten doornam. Ze ging dit niet lang meer volhouden. Sinds Helen twee weken geleden onaangekondigd ontslag had genomen, runde ze de snackbar praktisch alleen. Haar baas deed de inkoop en het vervelende papierwerk. Als de drukke aan het loket uit de hand liep, hielp hij haar met tegenzin. Maar helaas was dat een uitzondering. Het feit dat ze gratis bij hem inwoonde en ze af en toe het bed deelden, was geen reden om haar schaamteloos uit te buiten.

Dankzij haar inzet was de onopvallende snackbar tegenover het droogdok een begrip geworden. Altijd verse vis en eerlijke prijzen. En sinds Lily zelfgemaakte banken van pallets voor het gebouw had geplaatst, was de viskraam een populaire ontmoetingsplek geworden. Ze kon tevreden zijn. Maar een innerlijke

onrust bekreep haar. Het was tijd om verder te gaan. Op haar achtentwintigste wilde ze meer van het leven dan een tijdelijke baan bij een viskraam. Dat was haar eindelijk duidelijk geworden.

Tussen haar en Sam was het ook nooit echt serieus geweest. Ze waren een goed team, maar ze voelden niet meer dan genegenheid voor elkaar. Ze was vanaf het begin eerlijk geweest en hij wist dat ze niet voor altijd bij hem zou blijven. Vanavond zou ze op zoek gaan naar een andere baan en een goedkoop appartement. Was de golfclub niet nog op zoek naar een nieuwe serveerster? Het idee dat ze binnenkort champagne zou serveren in de chique zalen van het clubhuis in een zwart minirokje en zijden kousen, in plaats van zwoegend voor de hete frituur te staan in rubberen slippers en een schort, bracht een glimlach op haar gezicht. Ze was al aan het winkelen voor de juiste outfit voor haar nieuwe baan toen de deur van het kantoor openvloog.

‘Telefoon voor je.’ Sam wierp haar een verwijtende blik toe. ‘Je zus Jasmin.’ Als hij zijn boekhouding aan het doornemen was, duldde de grote man geen enkele verstoring. Sam haatte het vervelende papierwerk.

Lily veegde met een papieren servetje het zweet van haar voorhoofd. ‘Zeg maar dat ik haar straks terugbel.’ Ze draaide twee visfilets tegelijk op de bakplaat. ‘Zoals je ziet heb ik mijn handen vol.’ De verwijten van haar zus konden wachten. Jasmin probeerde haar toch alleen maar over te halen om eindelijk terug te komen naar Jersey.

Haar baas zwaaide zijn telefoon voor haar neus. ‘Neem op. Ze zegt dat het belangrijk is. Ze klinkt echt in paniek,’ benadrukte hij. ‘Ik ga hier wel mee verder.’ Hij pakte de spatel uit haar hand en duwde haar weg bij het fornuis. ‘Ga naar mijn kantoor om te bellen.’

‘Wat jij wilt.’ Lily greep de telefoon. ‘Zorg ervoor dat de frietjes niet te donker worden en zet een vriendelijker gezicht op als je serveert,’ mompelde ze en ze dook het hokje in dat Sam eigenwijs het kantoor noemde. Ze wurmde zich tussen de kratten met drank door naar het klaptafeltje voor het raam en zakte onderuit op de doorgezakte bureaustoel. ‘Wat is er aan de hand, Jasmin? Waarom bel je midden in de spits? Kan het niet wachten tot vanavond?’

‘Mama heeft een beroerte gehad. Neem de volgende veerboot en kom zo snel mogelijk naar het ziekenhuis,’ hijgde haar zus.

Lily’s hart stopte even met kloppen, toen versnelde haar pols. ‘De dokters moeten het mis hebben. Vorige week zei ze nog over de telefoon hoe fit ze was.’

‘Rose zit al in het vliegtuig uit Londen,’ antwoordde haar zus kortademig. ‘Neem de veerboot van 16.00 uur.’ Ze beëindigde het gesprek zonder een woord van afscheid.

Lily hield zich vast aan de telefoon, staarde naar het zwarte scherm en kon zich niet bewegen. Pas toen het markante gezicht van Sam in de deuropening verscheen, kwam ze weer tot leven.

‘Waar blijf je? Ik kan dit hier niet alleen doen.’ Hij keek haar berouwvol aan.

Ze haalde krachteloos haar schouders op en schudde haar hoofd. ‘Ma ligt in het ziekenhuis. Ik moet naar Jersey.’ Alsof ze in trance was, stond ze op en duwde ze zich langs de forse man. ‘Ik ga naar boven om me om te kleden,’ zei ze meer tegen zichzelf dan tegen hem. Ze maakte haar schort los en drukte het in zijn hand. ‘Je redt het wel. Je hebt het eerder ook zonder mij gered.’

Sam woelde door zijn blonde haar. Zijn bruine ogen lichtten op. ‘De volgende veerboot vertrekt pas over drie uur.’ Hij ging

over op smeken en streelde haar wang. 'Help me tenminste door de lunchdrukte heen. Alsjeblieft, Lily.'

Haar geweten laaide onmiddellijk op. Een jaar geleden had Sam haar weggehaald uit het armoedige hotel aan de Costa Brava, waar ze na een burn-out en volledig blut als kamermeisje werkte. Hij had haar nieuw perspectief geboden en een huis op Guernsey. Dit was ze hem nu verschuldigd.

'Oké. Op één voorwaarde.' Lily wees met haar hoofd naar de toonbank. 'Jij neemt de bestellingen op en int het geld.' Zwijgend nam ze het schort uit zijn hand, bond het weer om zich heen en ging bij het fornuis staan. Als een zielloze robot werkte ze op de grillplaat, haalde verse visfilets uit de koelkast, sneed uien en vulde broodjes.

Sam wierp haar af en toe een bezorgde blik toe. Maar ze knikte gewoon en werkte koppig door tot de laatste klant was afgehandeld. Haar gedachten gingen tekeer. Wat als ma na de beroerte niet meer op de been kwam, of in het ergste geval verpleegd zou moeten worden? Jasmin was de enige van de drie zussen die op Jersey woonde. Als alleenstaande moeder van een zesjarige jongen die in deeltijd voor de gemeente werkte, kon ze onmogelijk alleen voor ma zorgen. Rose, de oudste van de Brown-dochters, zou haar goedbetaalde baan bij een prestigieuze bank in Londen waarschijnlijk niet opgeven om terug te keren naar het kleine filiaal in St. Helier om haar te helpen. En wat zou er van het Oude Kapiteinshuis worden als ma...?

Lily hapte naar adem. Hopelijk zou het niet zover komen. Haar moeder had het gestel van een ploegpaard. Lang en sterk. Met handen die van aanpakken wisten, had ze haar drie dochters alleen opgevoed na de vroege dood van haar man. Toen de meisjes op eigen benen konden staan en een voor een uit huis gingen, bouwde ze het huis om tot een gastenverblijf en

stelde ze de uitgestrekte tuin open voor vreemden. Ze vond het heerlijk om toeristen van over de hele wereld te ontvangen. Het Oude Kapiteinshuis aan de baai van St. Aubin genoot al snel een uitstekende reputatie.

‘Ik sluit nu af.’ Sam klopte haar op de schouder. ‘Dank je, Lily.’

Ze kromp ineen. ‘Sorry, wat zei je?’ Ze veegde de rug van haar hand langs haar ogen en probeerde de beelden die zich aan haar opdrongen, weg te jagen.

‘Ga naar boven, maak je klaar voor de reis. Ik maak vandaag het fornuis schoon.’ Sam duwde haar kordaat in de richting van de gang naar de smalle trap die naar het appartement leidde. ‘Vergeet niet je telefoon mee te nemen,’ herinnerde hij haar eraan. ‘Die ligt waarschijnlijk nog op de keukentafel.’ Hij was maar vier jaar ouder, maar soms gedroeg hij zich als haar vader.

‘Ja, ja,’ mompelde ze en ze sjokte de trap op. ‘Waar anders?’ Ze nam de laatste twee treden tegelijk en haastte zich door de lange, smalle gang naar haar kamer. Over anderhalf uur zou de Commodore Clipper van Condor Ferries vertrekken. Als ze zich haastte om te douchen en haar korte bruine krullen aan de lucht liet drogen, zou er genoeg tijd zijn om de onaangename vislucht uit haar haar te wassen en zich om te kleden. Ze plukte een willekeurige spijkerbroek en t-shirt van de plank. In plaats van een kledingkast had Sam een oude metalen plank naast de slaapbank opgehangen. Dat was genoeg om haar weinige spullen op te bergen.

Sinds ze tien jaar geleden op achttienjarige leeftijd halsoverkop Jersey had verlaten en al liftend door Europa trok, reisde ze licht in de ware zin van het woord. Al haar kleren pasten gemakkelijk in haar trekkingrugzak. Haar ongebreidelde liefde voor reizen had ze van haar vader. Als kapitein van een koop-

vaardijdschip had hij de wereldzeeën over gevaren. Het grote witte landhuis op de groene heuvel was zijn veilige haven geweest. Hier had hij een comfortabel thuis gecreëerd voor zijn vrouw en de meisjes. Hier had hij van zijn pensioen willen genieten. Maar kanker had roet in het eten gegoooid. Lily zuchtte toen ze aan haar vaders lange, kwellende lijdensweg dacht. Ze was toen nog maar elf, maar de herinnering deed nog steeds pijn.

Ze had zich in een mum van tijd gedoucht en afgedroogd. De angst voor wat haar te wachten stond, verstikte haar. Niet in staat om een heldere gedachte te vormen, propte ze alles wat ze te pakken kon krijgen in haar rugzak.

‘Je komt weer terug, toch?’ Sam leunde met een grijns in de deuropening en wees naar de uitpuilende rugzak. ‘Laat in ieder geval je wintertrui hier. Die heb je op Jersey eind mei niet nodig.’

Ze volgde zijn blik en staarde verbijsterd naar haar bagage.

‘Ik ben helemaal kapot.’ Haastig legde ze de helft van de kleren terug op de plank. ‘Weet je waar mijn portemonnee is?’

‘Die zit waarschijnlijk nog in de spijkerbroek die je gisteravond droeg,’ antwoordde hij meteen. ‘Je was in de kroeg met Sandy.’

‘O, jee,’ kreunde ze en ze rolde met haar ogen. ‘Je kunt wel zien dat ik al veel te lang onder jouw dak woon. Je kent me te goed.’ Ze beet op haar tong en ontweek zijn blik. Dit was niet het moment om haar verhuisplannen aan Sam op te biechten. ‘Bel je tante Edith. Ik weet zeker dat ze je graag wil helpen in de snackbar,’ stelde ze haastig voor en ze viste haar portemonnee uit de achterzak van haar spijkerbroek.

Met haar rugzak over één schouder vloog ze langs Sam de keuken in en pakte haar mobiel van tafel. Ze deinsde terug toen

Sam achter haar ging staan, zijn handen op haar heupen legde en haar omdraaide. Lily ging op haar tenen staan en kustte hem vluchtig op zijn lippen.

‘Ik zal je bellen,’ beloofde ze halfslachtig.

Hij woelde door haar vochtige krullen. ‘En nu wegwezen, kleine zwerfster. Anders word ik sentimenteel.’ Sam snoof theatraal en veegde een denkbeeldige traan van zijn wang. Hij gaf haar een tikje op haar kont en verdween naar zijn slaapkamer.

Kort daarna hoorde Lily hem bellen met zijn tante. Toen ze vertrok, pakte ze haar regenjas van de kapstok en haastte zich de trap af het huis uit.

Verblind door het felle zonlicht haalde ze haar baseballpet uit het zijvak van haar rugzak en zette hem op. Ze bereikte net op tijd de veerbootterminal op de zuidkade, kocht een kaartje voor de overtocht en sprintte de paar meter naar de kade van de Commodore Clipper. De laatste auto’s waren net verdwenen in de buik van de veerboot. Lily was amper op het bovendek toen de laadklep werd gesloten en het schip de trossen losgooide. Ze stond een tijdje bij de reling en keek naar de drukte in de haven.

Terwijl de Commodore zich naar open zee begaf, liet ze haar blik over de lange promenade dwalen, het land liep steil omhoog. Van een afstand leek het alsof de huizen op elkaar waren gestapeld. St. Peter Port werd niet ten onrechte beschreven als een van de mooiste steden van de Kanaaleilanden. Met zijn levendige boulevard, de kronkelende straatjes van de binnenstad en de vele oude huizen uit de 17e en 18e eeuw, trok het toeristen van over de hele wereld. Lily had nooit gedacht dat ze als echte Jersiaanse ooit tussen de ‘*Donkeys*’ zou wonen, de koppige ezels, zoals haar landgenoten de inwoners van Guernsey gekscherend noemden. Maar voor haar was het gewoon een tussenstop op haar reis.

‘Waar vlucht je voor weg?’ had haar moeder met kerst gevraagd tijdens haar laatste bezoek aan Jersey. ‘Welke spoken uit het verleden kwellen je?’

‘Eentje maar, ma,’ mompelde ze en ze haastte zich naar de bistro aan boord om de misselijkheid te bestrijden met een kopje thee.

‘Eentje maar.’

2

Een uur later meerde de veerboot aan in Elizabeth Harbour.

‘Sorry dat ik stoor,’ verontschuldigde Lily zich tegenover een groep reizigers die zich rond hun reisleader had verzameld bij de uitgang van de bistro aan boord. ‘Mag ik erdoor, alstublieft? Ik word verwacht in het ziekenhuis.’ De oudere mensen gingen meteen aan de kant.

‘Het allerbeste,’ riep een grijscharige dame haar toe. ‘Je ziet wat bleek. Zal ik je begeleiden?’

‘Nee, nee. Het gaat wel,’ verzekerde Lily haar haastig. ‘Alleen een beetje zeeziek. Ik wil mijn moeder bezoeken in het ziekenhuis.’ Ze schonk de behulpzame vrouw een warme glimlach en haastte zich naar de loopplank.

Zelfs geblinddoekt zou ze haar geboorte-eiland aan de geur hebben herkend. Het rook naar de zee; zout en fris. Er was zelfs een vleugje lavendel. Het was minstens vier kilometer lopen van de haven naar het General Hospital in Gloucester Street. Haar voeten deden pijn van het urenlang staan bij het fornuis, dus besloot ze buiten de terminal een taxi te nemen.

‘Waar reist u naartoe?’ De chauffeur sprong behulpzaam uit de auto en nam haar rugzak aan. Hij probeerde gepolijst Engels te spreken, maar de manier waarop hij sprak verraadde zijn Jersiaanse roots. Hij hield beleefd de autodeur voor haar open en glimlachte hartelijk.

Dat was wat ze het meest had gemist tijdens haar reizen, deze open vriendelijkheid. Bijna nergens anders in Europa had ze tieners gezien die de chauffeur bedankten bij het verlaten

van de bus. Hier was het nog steeds vanzelfsprekend dat een jongere opstaat om een oudere een zitplaats aan te bieden.

De taxichauffeur keek haar vragend aan. 'Waar kan ik u naartoe brengen?'

'Wat? O, natuurlijk,' mompelde ze, terwijl ze zich haar goede manieren herinnerde. 'Neem me niet kwalijk. Ik was in gedachten verzonken. Naar het General Hospital alstublieft.'

Ze had dit sombere gebouw niet meer betreden sinds haar vaders dood. Haar maag herinnerde haar er pijnlijk aan dat het al uren geleden was sinds haar laatste maaltijd. Als ze nu niet minstens een croissant zou eten, zou de buikpijn haar de hele dag kwellen. Eigen schuld, dacht ze. Waarom heb je geen boterham in je tas gedaan?

Ze had geen tijd om bij de bakker te stoppen. Ze zocht in haar jaszakken naar iets te eten en vond een keiharde chocoladereep, waar ze lusteloos op kauwde terwijl ze uit het zijraam van de taxi keek. Stapvoets reden ze langs de glazen gevels van de moderne kantoorgebouwen en hotels aan de boulevard.

'De gebruikelijke avondspits,' verontschuldigde haar chauffeur zich. 'Maar we zijn er zo.' Achter het operagebouw draaide hij de oprit naar het General Hospital op en stopte voor de zijingang.

Lily drukte tien pond in zijn hand en wuifde het weg toen hij het wisselgeld aan haar wilde geven. 'Hou de rest maar.'

Er verscheen een brede glimlach op het gerimpelde gezicht van de oude man. 'Hartelijk dank,' zei hij en hij overhandigde haar de rugzak uit de kofferbak. 'Het allerbeste.'

Lily knikte naar hem en haastte zich over de parkeerplaats naar de glazen deur. Haar blik dwaalde automatisch af naar een van de ramen op de tweede verdieping. Haar maag klemde zich samen, ze drukte er een hand tegenaan en kreunde zachtjes.

Haar vader had daar wekenlang liggen vechten. Bevend hield ze haar rugzak vast.

‘Zal ik je naar de eerste hulp brengen?’ Een slanke jongeman in een witte doktersjas raakte voorzichtig haar arm aan.

‘Ik ben dokter Santé.’ Hij keek bezorgd naar haar gezicht en voelde aan haar pols.

Geïrriteerd door zijn staalblauwe ogen wendde ze haar blik af.

‘Kun je me misschien vertellen waar ik mijn moeder kan vinden?’ Ze kneep nerveus in haar handen. ‘Ida Brown. Ze heeft een beroerte gehad.’

‘Natuurlijk.’ De dokter viste een telefoon uit zijn jaszak. ‘Ik zal het even navragen.’ Hij deed een stap opzij om een meisje op krukken te laten passeren. Toen sprak hij zachtjes in zijn telefoon en knikte.

‘Kom, ik breng je naar boven,’ zei hij, terwijl hij zich weer naar Lily draaide nadat hij klaar was met bellen. ‘Het ligt toch op mijn route.’ Alsof het de normaalste zaak van de wereld was, nam hij haar bij de arm en leidde haar door de openstaande ingangsdeuren naar de lift. ‘Mag ik vragen waar je vandaan komt?’ Hij tikte tegen haar trekkingrugzak. ‘Moet een lange reis zijn geweest. Hij ziet er behoorlijk versleten uit.’

Lily knikte verdrietig. ‘Waarschijnlijk niet alleen hij,’ mompelde ze, terwijl ze haar pet van haar hoofd trok en met haar vingers door haar krullen ging. ‘Ik lift al heel lang door Europa. Ik woon en werk nu al een jaar op Guernsey.’ Ze was dankbaar dat de jonge dokter haar afleidde. Zuchtend haalde ze in de lift haar rugzak van haar schouders, legde die voor haar benen op de grond en wreef over haar pijnlijke nek.

‘Je woont op mijn thuseiland.’ Dokter Santé keek haar stralend aan. ‘Wat een toeval. Dus we zijn allebei in het kamp van de tegenpartij beland,’ grapte hij. ‘Hoe gaat het met de Donkeys?’

‘Ik hou van ezels,’ zei ze, terwijl ze probeerde te glimlachen. ‘Nee, serieus. Ik voel me erg thuis in St. Peter Port.’

Met een ruk stopte de lift op de derde verdieping. De liftdeur schoof geruisloos opzij. Op de tegenoverliggende muur stond in grote letters ‘INTENSIVE CARE’. Lily’s handen klemde zich onmiddellijk om de handgreep. Haar benen weigerden mee te werken. ‘Ik denk niet dat ik dit kan,’ stamelde ze.

Dokter Santé pakte haar rugzak en sloeg een arm om haar schouders. ‘Ik loop met je mee,’ zei hij en hij leidde haar naar een glazen deur.

‘Ik heb veel te veel van je tijd in beslag genomen. Word je dan niet op je afdeling gemist?’ wierp Lily halfslachtig tegen. Ze hoopte oprecht dat dit hem er niet van zou weerhouden om aan haar zijde te blijven staan.

‘Geen probleem. Als ik nodig ben, zal de hoofdverpleegkundige me oppiepen.’ Dr. Santé drukte op een bel naast de glazen deur. Kort daarna verscheen het bleke gezicht van een verpleegkundige in de opening van de deur. ‘Ah, George, jij bent het.’ Ze bekeek Lily streng. ‘En jij bent?’

‘Laat ons alsjeblieft binnen, Iris. Miss Brown wil haar moeder zien.’ Dokter Santé duwde zich langs de bleke vrouw, waarop ze haastig wegliep, haar jas opbollend achter zich. ‘Ze bedoelt het niet verkeerd. Ze houdt van haar patiënten,’ legde hij uit, terwijl hij de deur voor Lily openhield.

‘Dank je,’ mompelde ze en ze kneep even in zijn arm.

De geur van ontsmettingsmiddel en ziekte steeg op naar haar neus. Lang onderdrukte herinneringen kwamen boven. Het liefst had ze zich omgedraaid, was ze teruggegaan naar de haven en op de volgende veerboot gestapt. Dit alles was vast slechts een nachtmerrie waaruit ze hopelijk snel zou ontwaken.